

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z wniosku P. S.A. w L.
przy uczestnictwie (...) Schronisk (...) spółki z o.o. w S.,
Gminy S. i Banku (...) S.A. w W.
o zasiedzenie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 kwietnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania (...) Schronisk
(...) spółki z o.o. w S.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 13 czerwca 2017 r., sygn. akt I Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Uczestnik postępowania - (...) Schroniska (...) sp. z o.o. w S. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 13 czerwca 2017 r., który zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w S. z dnia 21 grudnia 2016 r. w ten sposób, że stwierdził, iż nabycie służebności przesyłu nastąpiło na rzecz P. sp. z o.o. w R. z dniem 6 grudnia 2010 r., a w pozostałym zakresie oddalił apelację uczestnika.

Uczestnik zarzucił w skardze kasacyjnej naruszenie art. 176 § 1 k.c. w zw. z art. 340 zd. 1 k.c., art. 292 zd. 1 k.c. w zw. z art. 305⁴ k.c., art. 7 k.c. w zw. z art.

172 § 1 k.c. w zw. z art. 305⁴ k.c., art. 384 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., art. 234 k.p.c. w zw. z art. 340 k.c., art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. i art. 391 § 2 k.p.c. Na tej podstawie wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, umożliwia także uchylenie orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych. Nie będąc ogólnie dostępnym środkiem zaskarżenia orzeczeń umożliwiającym rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej, poddawana jest wstępnej ocenie w ramach tzw. przedsądu, ustanowionej w art. 398⁹ k.p.c., mającej za cel zbadanie, czy spełnia przesłanki przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania.

Skarżący potrzebę rozpatrzenia jego skargi wiąże z wystąpieniem przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Jego zdaniem w sprawie występują istotne zagadnienie prawne, związane z potrzebą wykładni art. 292 k.c. w zw. z art. 305⁴ k.c., które ujął w pytaniu - „czy posiadaniem prowadzącym do zasiedzenia służebności jest korzystanie z widocznego urządzenia wykonanego przez posiadacza służebności lub odpowiadającej służebności przesylu”, a także czy użyte w art. 160 k.s.h. wyrażenie „w obrocie” oznacza „obróć gospodarczy” czy też szerszy znaczeniowo „obróć prawny”.

Powołanie przesłanki objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga przedstawienia zagadnienia prawnego, które jest istotne, nowe, poważne i dotąd nierozwiązane w orzecznictwie sądowym, a jego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko w tej konkretnej sprawie, ale także w innych podobnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.; z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. niepubl.; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, niepubl.). Przedstawione przez skarżącego pytania nie dotyczą tego rodzaju kwestii.

Budzące wątpliwości zagadnienie, czy trwałe urządzenie, o którym mowa w art. 292 k.c. winien wzniesć korzystający z nieruchomości w zakresie odpowiadającym ze służebności gruntowej, czy też posiadanie w zakresie służebności, prowadzące do jej zasiedzenia może wiązać się z korzystaniem z trwałego i widocznego urządzenia wzniesionego przez właściciela nieruchomości zostało rozwiązane w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2011 r., III CZP 10/11 (OSNC 2011/12/129), przyjmującej, że powinien je wzniesć na cudzej nieruchomości jej posiadacz w zakresie służebności. Stan występujący w niniejszej sprawie - w której w chwili rozpoczęcia się posiadania przez poprzednika wnioskodawcy spornej nieruchomości w zakresie służebności gruntowej odpowiadającej służebności przesyłu urządzenie takie stanowiło już składnik jego majątku stanowi wariant odpowiadający treściowo wzniesieniu przez posiadacza, który już dysponował swoim trwałym urządzeniem w chwili istotnej dla objęcia w posiadanie prowadzące do zasiedzenia.

Jeśli zaś chodzi o oznaczenie podmiotu, na rzecz którego nastąpiło nabycie służebności w chwili wskazanej w orzeczeniu - to ewentualne jego niedoskonałości podlegają sprostowaniu, a wątpliwości - wykładni. Nie jest to natomiast zagadnienie, którego wyjaśnienie jest niezbędne do rozstrzygnięcia spornych kwestii niniejszej sprawy. Wskazać jedynie należy, że piśmiennictwo i orzecznictwo (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 12 października 2016 r., III AUa 2315/15) opowiada się raczej za liberalną, szeroką interpretacją pojęcia obrotu, co wydaje się uzasadnione jeśli zważyć, że skróty, o których mowa w art. 160 § 2 k.s.h., są powszechnie zrozumiałe i ich używanie nie grozi omyłkami co do tożsamości podmiotu.

Z uwagi na to, że przesłanki przedsądu wskazane przez skarżącego nie wystąpiły, a okoliczności sprawy nie wskazują, aby w sprawie zachodziły inne podstawy z art. 398⁹ § 1 k.p.c., należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej uczestnika do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw

r.g.